

Человѣкоѣдѣтъ.

Двѣ малки момчета отъ града, Радулъ и Герганъ, които били братя, се изгубили въ една гъста гора. — Най послѣ намѣрили една малка гостилница, въ срѣдата на гората, и тамъ прѣкарали нощъта.

Срѣдъ нощъ тѣ чули да се говори за нѣщо въ съседната стая. Герганъ, който не спалъ и който билъ твърдѣ любопитенъ, събудилъ брата си. Защото леглото имъ било близо до вратата, турнали ухо до нея и чули гостилничарѣтъ да казва на жена си: „Марийо, утрѣ ти ще поставишъ казанѣтъ на огъня: азъ ще заколѣ нашитѣ двѣ немирничета отъ града“.

Като чули туй, бѣднитѣ дѣца щѣли да умрѣтъ отъ страхъ. Радулъ, който билъ твърдѣ страхливъ, казалъ: „ние сме изгубени! този човѣкъ е человѣкоѣдъ. Имало человѣкоѣди! Азъ четохъ въ моя Робинзонъ за такива хора и невѣрвахъ!“

Малкия Герганъ, като не билъ толкова страхливъ, казалъ на брата си: „Ела, ний ще се избавимъ.“ Той станалъ отъ леглото си, отворилъ прозореца и скочилъ долу. Подиръ една минута и Радулъ се намѣрилъ долу; това не било много опасно, защото стаята била на долния етажъ (катъ).

Но портата на дворѣтъ била затворена. Тѣ търсили на всѣкъдѣ скривалня. Най-послѣ, намѣрили една кошара. Герганъ като отворилъ вратата, излѣзнали изъ кошарата двѣ дебели звѣрчета, спустижали се по двора и отстъпили хубавото си лѣгловище на малкитѣ момчета. Двѣ-